

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרָטִית בְּא יוֹם הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ י' שְׁבַט, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רֵשׁ"י

לומדים על פְּדִיוֹן הַבֵּן, וְהַיְהוּדִים לומדים על פֶּסַח וְעַל זְכוּרֹן הַגְּאוּלָּה בְּאִמְצָעוֹת הַכְּתִיבָה אוֹדוּתִיהָ בַתְּפִלִּין.

בְּסֻכּוֹת, ה' אָמַר שֶׁהֵיטָב וְהַבְּכוּרוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִצְלוּ מִמַּכַּת בְּכוּרוֹת, הֵם מִיְחָדִים וּמְקַדְּשִׁים לָהּ. לְבֵן הַבֵּן הַבְּכוֹר צָרִיךְ לִהְיוֹת כֹּהֵן עַד שֶׁהִמְשִׁיךְ יָבֵנָה, הַבְּהֵמוֹת הַבְּכוּרוֹת צָרִיכוֹת לְהִנָּתֵן לְכַהֲנִים וְלִהְיוֹת מְקַרְבוֹת כְּקַרְבָּנוֹת. וְהַחֲמוּרִים הַבְּכוּרִים, צָרִיכִים לְהַפְדּוֹת – פֶּטֶר חֲמוּר, לָתֵת לְכַהֵן כֶּבֶשׂ אוֹ עֵז בְּמִקּוֹם הַחֲמוּר.

(מֵאַחַר יוֹתֵר כִּשְׁבַּנֵּי יִשְׂרָאֵל יָבִנוּ אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ יְצַטְרְכוּ לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן הַבֵּן, לְשֵׁלֵם לְכַהֵן חֲמֵשׁ מִטְּבַעוֹת כֶּסֶף כְּשֶׁהִתִּינוֹק נִהְיָה בֶן חֹדֶשׁ).

כַּעַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּבָר לֹא הֵיוּ בְּכֻזָּה לַחַץ.

מִשָּׁה אָמַר לָהֶם עַל יוֹם טוֹב שֶׁל פֶּסַח. הוּא הֶעֱבִיר אֶת הַצְּוּוֵי שֶׁל ה' רַק עַל אֲכִילַת מַצָּה, וְעַל כֶּף שֶׁצָּרִיךְ לְסַפֵּר לְיֵלָדִים עַל הַנְּסִים שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם.

מִשָּׁה גַם אָמַר לָהֶם לְכַתֵּב עַל הַגְּאוּלָּה מִמִּצְרַיִם וְלִשֵׁם בַּתְּפִלִּין. פְּרָשִׁיּוֹת הַחֲמֵשׁ שֶׁכְּתוּבוֹת עַל הַקֶּלֶף שֶׁל הַתְּפִלִּין, תִּפְקִידוֹן לְהַזְכִּיר לָנוּ מִדֵּי יוֹם, עַל יְצִיאַת מִצְרַיִם.

תְּהִלִּים / יוֹם י' לַחֹדֶשׁ, פְּרָקִים נ"ה- נ"ט

בְּסִיּוּם פְּרָק נ"ה, יִשְׁנוּ נִגּוֹן מְאֹד מִיְחָד "פְּדָה בְּשִׁלוּם" שֶׁאֲנַחְנוּ שָׂרִים בִּימֵי הַגְּאוּלָּה שֶׁל הַרְבִּיִּים. בְּפָרֶק הַזֶּה, דָּוִד הִמְלִיךְ מְדַבֵּר אוֹדוֹת הַגְּאוּלָּה הַפְּרָטִית שֶׁלוֹ. בְּגִלָּל שֶׁהֵיוּ אֲנָשִׁים שֶׁלְחַמוּ נִגְדוּ.

שְׁלוֹשֶׁת הַמְּלִים הָאַחֲרוֹנוֹת שֶׁל הַפְּרָק "וְאֵנִי אֲבִטַח בְּךָ". דָּוִד הִמְלִיךְ לֹא חָשַׁב עַל הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּסּוּ לְהַצִּיק

לו חס ושלום, ורק בטח בה' שה' יעזר לו. וכמוכן, ה' עזר!
לומדים מִכָּדָשׁ שְׂבִמְלַחְמָה שְׁלֵנוּ בִּיצֵר הָרַע, אִם אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים מֵהַ שְׂאֲנַחְנוּ אֲמוּרִים לַעֲשׂוֹת וּבּוֹטְחִים
בְּה' אֲנַחְנוּ בְּטוֹחַ נִצָּח!

תְּנִיא / לְקוּיֵי אֲמָרִים פָּרָק י"ט (י' שֶׁבֶט שָׁנָה מְעוּבֵרֶת)

בְּתִנְיָא שֶׁל הַיּוֹם, אֲנַחְנוּ לּוֹמְדִים עוֹד עַל אֲהָבָה מְסֻתֶּרֶת. – הָאֲהָבָה לֵה' שְׂמֻסְתִּתְרָת בְּלָבוּ שֶׁל כָּל
יְהוּדֵי וִיהוּדֵי, שְׂבָאָה לָנוּ בִּירוּשָׁה מֵהָאֲבוֹת.

כָּל דְּבַר שְׂאוֹתוֹ אֲנַחְנוּ אוֹהֲבִים מְגִיעַ בְּדָבָר עִם דְּבַר שְׂאוֹתוֹ אֲנוּ רוֹצִים. אִם אֲנַחְנוּ אוֹהֲבִים גְּלִידָה,
הַכּוֹנֵה הִיא שְׂאֲנַחְנוּ רוֹצִים לְאָכּוֹל אוֹתָהּ! אִם אֲנַחְנוּ אוֹהֲבִים אֶת אֲמָא, הַכּוֹנֵה הִיא שְׂאֲנַחְנוּ רוֹצִים
לְבָלוֹת כְּמָה שְׂיוֹתֵר זְמַן בְּחֻבְרָתָהּ. אִם אֲנַחְנוּ אוֹהֲבִים א' ב', אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְלַמֵּד אוֹתָם כָּל הַזְּמַן!
אִז מֵהַ הָאֲהָבָה הַמְּסוּתֶּרֶת גּוֹרֶמֶת לָנוּ לְרָצוֹת?

יְהוּדֵי הוּא כְּמוֹ שְׂלֵהֶבֶת שֶׁל נֵר. אִם תִּסְתַּכְּלוּ עַל הַלְּהָבָה אֲתֵם תִּרְאוּ שֶׁהַשְּׂלֵהֶבֶת תִּמְיֵד עוֹלָה כְּלָפִי
מְעָלָה. זֶה נִרְאָה כְּאִלוֹ הִיא רַק מִמְתִּינָה לְהַזְדַּמְנוֹת לְקַפֵּץ מֵהֵנָר וְלַעוֹף לְמַעְלָה, לְשָׁמַיִם! כְּמוֹכֵן, אִם
הַלְּהָבָה הִיְתָה יְכוֹלָה לְהִשְׁתַּחֲרֵר, הִיא כְּבָר לֹא הִיְתָה יְכוֹלָה לְבַעַר כְּאִן לְמִטָּה, וּבְשָׁמַיִם, יֵשׁ כָּל כָּד הַרְבֵּה
אוֹר, שְׂאֲפִילוֹ לֹא יִבְחִינוּ בָּהּ. אֲבָל עֲדִין, לְזֶה הָאֵשׁ שׂוֹאֶפֶת!

גַּם הַנְּשֻׁמָּה שֶׁל הַיְהוּדֵי הִיא כְּכֹה. הַנְּשֻׁמָּה שְׁלֵנוּ רוֹצָה תִּמְיֵד לַעֲלוֹת לֵה', לְמִרוֹת שְׂבִשְׂתִּתְרָה לִיד ה',
לֹא יוֹכְלוּ אֲפִלוֹ לְהִבְחִין בְּנְשֻׁמָּה! זֶה לֹא הִגְיוֹנִי, אֲבָל זֶה מֵהַ שְׂהָאֲהָבָה הַמְּסוּתֶּרֶת רוֹצָה (הִיְוִת וְהָאֲהָבָה
הַמְּסוּתֶּרֶת מְגִיעָה מִחֻלְק הַחֻכְמָה שְׂבִנְשֻׁמָּה, כְּמוֹ שְׁלִמְדָנוּ קוֹדֵם, אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְהִבִּין זֹאת, כִּיּוֹן שְׂחֻכְמָה
הִיא מְעַבֵּר לְדַבְרִים הַהִגְיוֹנִיִּים).

שְׂנֻשֻׁמָּה הִיא כְּמוֹ נֵר, שְׂהַלְּהָבָה שְׁלוֹ תִּמְיֵד שׂוֹאֶפֶת לַעֲלוֹת לְמַעְלָה. כְּדָ גַּם הַנְּשֻׁמָּה שׂוֹאֶפֶת תִּמְיֵד
לַעֲלוֹת עוֹד יוֹתֵר גְּבוּהָ וְלִלְכֵת לְהִתְחַבֵּר לֵה'. זֶה לֹא הִגְיוֹנִי לְנֻשֻׁמָּה לְרָצוֹת לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה, מְכִיּוֹן שְׂכָכֵל
שֶׁהִיא נְהִיִּית קְרוּבָה יוֹתֵר לֵה', הִיא הוֹפֶכֶת פְּחוֹת חֻשׁוּבָה! וְעֲדִין בְּכָל אֲפֵן, הַנְּשֻׁמָּה רוֹצָה בְּזֶה.
תְּכוּנָה זֹו נּוֹבַעַת מִחֻלְק "הַחֻכְמָה" שְׂבִנְשֻׁמָּה.

אִם כֵּן, אִיךְ יְכוֹל יְהוּדֵי לַעֲבֹר עֲבָרָה? הַחֻכְמָה שֶׁל הַנְּשֻׁמָּה הִיְתָה צְרִיכָה לְמַנַּע מִדְּבַר כְּזֶה לְקִרוֹת אִי
פְּעַם...

הַאֲדָמוּ"ר הַזֶּקֶן אוֹמֵר שֶׁהַחֻכְמָה שְׂבִנְשֻׁמָּה, יְכוֹלָה לְהִיְוִת בְּגָלוֹת, נְחֻבָּאֵת. וְזֶה מֵהַ שְׂקוּרָה כְּשִׂיְהוּדֵי
עוֹבֵר עֲבָרָה. הַחֻכְמָה נְחֻבָּאֵת.

בְּעֵצֶם, זֹוהִי הַסְּבָה לְמָה "אֲהָבָה מְסֻתֶּרֶת" נִקְרָאֵת בְּשֵׁם הַזֶּה- אֲהָבָה שְׂנֻסְתֶּרֶת,

בְּגָלֵל שְׂהָאֲהָבָה הַזֹּו, שְׂמְגִיעָה מֵהַחֻכְמָה שְׂבִנְשֻׁמָּה, יְכוֹלָה לְהִיְוִת לְפַעְמִים נְסֻתֶּרֶת! וְזֶה יוֹצֵר אֶת
הָאֲפֻשְׁרוֹת שְׂהִיצֵר הָרַע יִשְׂכַנַּע מִיִּשְׁהוּ לַעֲבוֹר עֲבָרָה. שְׂזוֹ שְׂטוֹת אֲמִתִּית!

הַחֻכְמָה שְׂבִנְשֻׁמָּה, שְׂרַק רוֹצָה לְהִיְוִת קְשׁוּרָה לֵה', יְכוֹלָה לְפַעְמִים לְהִיְוִת בְּמַצָּב שֶׁל שָׁנָה אֲצֵל הַיְהוּדֵי-
מֵהַ שְׂחַס וְשִׁלּוּם יְכוֹל לְגַרֵם לוֹ לַעֲבוֹר עֲבָרָה!

אֲבָל, הָאִם לֹא אֲמָרְנוּ קוֹדֵם שְׂאֲפִילוֹ יְהוּדֵי פְּשׁוּט יְכוֹל לְהִתְגַּבֵּר כְּשִׁעוּמָד בְּפִנֵי נִסְיוֹן הַבוֹחֵן אֶת יְהוּדוֹתוֹ
וְאֶת אֲמוּנָתוֹ בֵּה'? אִיךְ הוּא יְכוֹל לַעֲמוֹד בְּנִסְיוֹן הַזֶּה אִם הַחֻכְמָה שְׁלוֹ לְפַעְמִים "יִשְׁנָה"?

הַסְּבָה שְׂאָדָם יְכוֹל בְּכָלֵל לַעֲבוֹר עֲבָרָה הִיא בְּגָלֵל שְׂהַחֻכְמָה "יִשְׁנָה", וְלֹא מִזְכִּירָה לוֹ שְׂעֲבֵרוֹת הַנֵּן
שְׂטוֹת!

אֲבָל כְּשִׁזֶּה מְגִיעַ לְנִסְיוֹן בְּאֲמוּנָה, זֶה כְּמוֹ "לְדַקֵּר" אֶת הָאֲמוּנָה! וּמֵהִיכֵן מְגִיעָה הָאֲמוּנָה? מֵהַחֻכְמָה
שְׂבִנְשֻׁמָּה! מֵהַ קוּרָה כְּשִׂ"דוֹקְרִים" מְשִׁהוּ? הוּא מְתַעוֹרֵר!

כך נסיון באמונה מעורר את החכמה שבנשמה, ועם הכח הזה, אדם מוכן לעשות אך ורק מה שה' רוצה.

החכמה שבנשמה היא כל כך חזקה בשהיא מתעוררת, היא לא יכולה לומר או לעשות משהו שנראה נוגד את האמונה, למשל: האדם שהחכמה שבנשמה התעוררה אצלו, לא יכול להשתחוות לפסל אפלו שהוא לא מאמין בו. או לומר משהו שישמע כאילו הוא לא מאמין בה' חס ושלום, אפלו אם הוא לא מתכוון למה שהוא אומר.

היום יום / י' שבט

ב"היום יום" של היום, הרבי מגיה ענין בתורה אור, זו גם תזכרת לחסידים שכל חסיד צריך ללמד את הספרים של האדמו"ר הזקן. בעצם, בכנוס השלוחים האחרון עם הרבי, הרבי אמר שחסידים יקבלו החלטה ללמד את כל ה"תורה אור" ו"ליקוטי תורה" מהתחלה ועד הסוף.

~

פעם, כשהרבנית רבקה הייתה בת 18, היא הייתה חולה, והרופא אמר לה לאכול מיז בבקר כשהיא קמה. הרבנית רבקה לא רצתה לאכול לפני התפלה, אז היא התעוררה מקדם יותר! כשהצמח צדק, (חמיה, אבא של בעלה) שמע על כך, הוא אמר: "יהודי צריך להיות חזק! אנחנו צריכים לקיים מצוות עם חיות, ואת צריכה להיות חזקה ושמחה לקיים זאת". הצמח צדק הוסיף ואמר לה, "מוטב לאכול בשביל להתפלל, מאשר להתפלל בשביל לאכול" ואחר כך, ברך אותה באריכות ימים.

כשהרבי הרש"ב ספר את הספור למישהו ביחידות, הוא הוסיף: "ותעשה זאת בשמחה!".

הרבי מלמד, שאכילה היא דגמה לכל הדברים הגשמיים שאנחנו עושים, ותפלה היא דגמה לכל הדברים הרוחניים שאנחנו עושים. הלך מהספור הזה הוא שהדבר הכי חשוב בחיינו צריך להיות לקיים את הדברים הרוחניים. הדברים הגשמיים נמצאים כאן כדי לעזור לנו עם הדברים הרוחניים, ולעולם לא ההפך. האם אתם אוכלים לפני התפלה כדי שתוכלו להתפלל בחיות וכח?

ספר המצות / מצות עשה רמ"ה

המצוה היומית, **מצות עשה רמ"ה**, היא מצוה אותה למדנו לפני זמן לא רב. עלינו לקיים את ההלכות הקשורות לקנייה או מכירה של דברים. אם עושים זאת, מקימים מצוה בכל פעם.

רמב"ם / הלכות זכיה ומתנה פרקים א', ב', ג'

היום מתחילים ללמד סדרה חדשה של הלכות, על קבלת דברים שהנם "הפקר" ועל נתינה או קבלה של מתנות.

פרק א' מלמד מתי משהו נקרא "הפקר" שאין לו בעלים. פרות שגדלים ביער הם דגמה אחת ל"הפקר". מי שאוסף אותם ראשון, לו הם שייכים.

פרק ב' - מסביר כיצד אפשר להוכיח ששדה הפקר שייך לאדם. עליו לעשות משהו כדי לשפר את מצבו של השדה, ולכונן שעושה זאת כדי להקנות לו את השדה.

פרק ג' - לומדים על מתנות. כשאדם נותן משהו במתנה, הוא צריך לודא שהאדם השני מבין שזה שייך לו. אם הוא רק אומר "אני נותן לך שדה במתנה" האדם השני לא קבל כלום. בגלל שלא בטוחים איזה מהשדות התכוון הנותן לתת.

הֵנָּה, סוּף סוּף הַגִּיעַ י' שְׁבַט. הַיּוֹם לֹא הִתְכַּוְּנָנוּ! זֶהוּ יוֹם הַהִסְתַּלְקוֹת שֶׁל הַרְבֵּי הַקּוֹדֵם, וְעוֹד יוֹתֵר קָרוֹב אֵלֵינוּ, הַיּוֹם שֶׁבּוֹ הַרְבֵּי נִהְיָה לְרַבֵּי. בּוֹאוּ נַחְזֹר עַל חֵלֶק מֵהַמְּנַהֲגִים שֶׁהַרְבֵּי בְּקֵשׁ שֶׁנִּקְפִּיד עֲלֵיהֶם:

***לְעֶרְךָ הַתּוֹעֲדוֹת**

***לְדַבֵּר אוֹדוֹת הַחַיִּים וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַרְבֵּי הַקּוֹדֵם, כְּדִי לְעֲזוֹר לְכָל יְהוּדֵי וּלְהַבִּיא אֶת הַגְּאוּלָּה (וּבְמִיחָד עֲבוּר הַחַנוּךְ שֶׁל יְלָדִים קִטְנִים).**

***לְלַמֵּד אֶת מֵאֵמֶר "בְּאֵתִי לִגְנִי".**

לְתֵת תּוֹסֶפֶת צְדָקָה לְפָנֵי תְּפִלוֹת שְׁחֵרִית וּמִנְחָה

לְכַתֵּב פ"נ (פְּדִיּוֹן נֶפֶשׁ)

לּוֹמֵר מְשֻׁנוֹת בְּאוֹתִיּוֹת שְׁמוֹ שֶׁל הַרְבֵּי הַקּוֹדֵם.

לְלַמֵּד פָּרֶק תְּנִיָּא לְפָנֵי שְׁחֵרִית וְאַחֲרֵי מִנְחָה.

בְּמֵאֵמֶר "בְּאֵתִי לִגְנִי" הַרְבֵּי מְסַפֵּר סְפוּר עַל כָּל אֶחָד מֵהַרְבֵּיִים, כִּי צָד הֵם נִהְגוּ בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל. הֵנָּה סְפוּר מִיחָד שֶׁל אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל שֶׁקָּרָה עִם הַרְבֵּי, לִילָה לְפָנֵי אֲמִירַת הַמֵּאֵמֶר.

לִילָה לְפָנֵי י' שְׁבַט תְּשִׁי"א, הַרְבֵּי מֵשֶׁה גְרוֹנֵר הָיָה הַיְחִיד בְּמַזְכֵּירוֹת ב'770. זֶה כְּבָר הָיָה מֵאַחַר, כְּשֶׁהוּא שָׁמַע אֶת הַטְּלַפּוֹן מְצֻלָּל. כִּיּוֹן שֶׁהוּא לֹא הָיָה בְּאֵמֶת אֶחָד מֵהַמְּזַכְרִים, הוּא לֹא עָנָה לְטְלַפּוֹן בְּהִתְחַלָּה, אֲבָל הַטְּלַפּוֹן הַמְּשִׁיךְ לְצֻלָּל וּלְבִסוּף הוּא עָנָה.

הוּא הָיָה מְפֹתֵעַ בְּיוֹתֵר לְשִׁמוּעַ אֶת הַרְבֵּי בְּטְלַפּוֹן! הַרְבֵּי בְּקֵשׁ מֵהַרְבֵּי מֵשֶׁה גְרוֹנֵר, אִם הוּא יְכוּל לְבוֹא לְבֵיתוֹ! הַרְבֵּי גְרוֹנֵר כְּמוֹכֵן, רַץ לְשֵׁם מִיד. הַרְבֵּי רָצָה שֶׁהוּא יִמְצָא שֵׁם שֶׁל רוֹפֵא שְׂאֲחָרָאֵי עַל פְּצִינֵט מְסִים, וּלְשׁוֹחַח אֶתוֹ בְּטְלַפּוֹן.

הַרְבֵּי גְרוֹנֵר הִצְלִיחַ לְהַשִּׁיג אֶת הַרוֹפֵא, וְאָמַר לְרַבֵּי שֶׁהַרוֹפֵא עַל הַקּו. הוּא הִלֵּךְ לְחֻדְרֵי הַלְמוּד שֶׁל הַרְבֵּי, כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁמַע אֶת הַשִּׁיחָה הַפְּרִטִית. הַרְבֵּי גְרוֹנֵר הִתְפַּעֵם מִמָּה שֶׁהוּא רָאָה בְּחֻדְרֵי! הָיָה שֵׁם הָעֵתֶק הַמֵּאֵמֶר שֶׁל הַרְבֵּי הַרִי"צ פְּתוּחַ עַל הַשְּׁלַחן, וְסִפְרִים שֶׁל כָּל הַרְבֵּיִים!

הַרְבֵּי חָזַר לְחֻדְרֵי, וְאָמַר לְרַב גְרוֹנֵר שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְבֵית הַרְפוּאָה. הַרְבֵּי רָצָה שֶׁהַרוֹפֵא יָבוֹא לְרְאוֹת אֶת הַפְּצִינֵט בְּאֵמֶצֶע הַלִּילָה, אֲבָל הַרוֹפֵא לֹא הִסְכִּים. אֲבָל כְּשֶׁהַרְבֵּי אָמַר שֶׁגַּם הוּא יִצְטָרֵף, הַרוֹפֵא אָמַר שֶׁהוּא יֵלֵךְ...

כִּי שְׁלִילָה לְפָנֵי, כְּשֶׁהַרְבֵּי כְּבָר הִתְכַּוְּנָן לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ אֶת הַתְּפִקִיד שֶׁל לְהִיּוֹת הַרְבֵּי שֶׁל כָּל הַיְהוּדִים, הַרְבֵּי הֵנִיחַ הַכָּל הַצָּדָה כְּדִי לְלַכֵּת בְּאֵמֶצֶע הַלִּילָה וּלְנֹדָא שֶׁהַרוֹפֵא הִנְכוּן רוֹאָה אֶת הַיְהוּדֵי הַהוּא!

תְּפִלָּה / אֶת צִמַח דָּוִד

מְקַדָּשׁ לְעֵלְוֵי נִשְׁמַת סְבַתְנוּ הָאֵהוּבָה נַחְמָה צָפָה בַּת ר' שְׁמַעְיָה ע"ה גוֹדְמָן

בְּרַכָּה זוֹ בְּתְפִלַּת שְׁמוֹנָה עָשָׂרָה מְאֹד חֲשׁוּבָה. הִיא עוֹזֶרֶת לָנוּ לְזַכֵּר מֵהַ עֲלֵינוּ לְעֲשׂוֹת וְעוֹזֶרֶת לָנוּ לְשַׁמֵּר אֶת הַחַיּוֹת שֶׁלָּנוּ בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוּוֹת. בְּבְרַכַּת "אֶת צִמַח דָּוִד" מְבַקְשִׁים מֵה' לְהַבִּיא אֶת מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא מְבָנִי שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ. כְּפִי שְׂאוּמָרִים בְּבְרַכָּה זוֹ "כִּי לִישׁוּעָתְךָ קוִינּוּ כָּל הַיּוֹם". הַרְמַב"ם מְלַמֵּד שֶׁהַצְּפִיָּה לְמְשִׁיחַ הִיא לֹא רַק אַחַת מֵהַמִּצְוּוֹת, אֲלָא הִיא כָּלל בְּסִיסֵי בִיְהוּדוֹת.

מְדוּעָ?

מְשִׁיחַ הוּא הַסְּבָה לְשִׁמָּה ה' בְּרָא אֶת הָעוֹלָם. ה' רוֹצֵה שֶׁנִּהְפֵּךְ אֶת הָעוֹלָם לְמִקּוֹם שְׁנַח לֵה'. כְּאֲשֶׁר

מְקִימִים מְצוּוֹת כָּאֵן בְּעוֹלָם, הוֹפְכִים אוֹתוֹ לְמָקוֹם נֹחַ לֵה'. רַק כְּאֶשֶׁר מְשִׁיחַ יָבֵא נוֹכַח לְמִלְאָ אֶת כָּל מְצוּוֹת ה'. רַק אִזְ ה' יִהְיֶה בְּבֵית כָּאֵן בְּעוֹלָם. כְּאֶשֶׁר מְחַכִּים וּמְצַפִּים לְמְשִׁיחַ מֵדֵי יוֹם, אָנּוּ מוֹכִיחִים שְׂמֵבִינִים אֶת כְּוֹנֵת ה' בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם, וְשֶׁאֵנּוּ קְשׁוּרִים כְּרֵאוּי לְתוֹרָה וּמְצוּוֹת.

גְּאֻלָּה וּמְשִׁיחַ / כִּי בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ

מְקֻדָּשׁ לְעֵלְוֵי נִשְׁמַת סִבְתָּנוּ הָאֵהוּבָה מֵרַת מְרִים צִימְעַל בֵּת הָרַב יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִידְמָן

הָרַבִּי קִבֵּל עַל עֲצָמוֹ אֶת הַנְּשִׂאוֹת בְּהִתְוַעְדוֹת י' שֶׁבֵּט ה'תשי"א. הַדְּבָר הָאֲחֵרוֹן שֶׁהָרַבִּי אָמַר לְפָנָי שֶׁיִּצְא מִהִתְוַעְדוֹת הֵיךְ שְׁחִסִּידִים צְרִיכִים לְעֵבֵד יַחַד בְּשִׁלּוּם וְאַחֲדוּת כְּדֵי לְהָבִיא אֶת הַגְּאֻלָּה. הָרַבִּי הִסְבִּיר אֶת הַפְּסוּק "כִּי בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ" (שְׁבַדְרָךְ כָּלֵל שְׁרוּ בְּסִיּוּם הַהִתְוַעְדוֹת שֶׁל הָרַבִּי) לְהִרְאוֹת מֵה קוֹרָה כְּאֶשֶׁר יֵשׁ שִׁלּוּם.

1. רֵאשִׁית, עֲצָה טוֹבָה לְשִׁלּוּם וְאַחֲדוּת הִיא לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה. כְּאֶשֶׁר אָנּוּ בְּשִׂמְחָה, קַל יוֹתֵר שֶׁיִּהְיֶה שִׁלּוּם. יֵשׁ רֵמֵז לְכַךְ בַּפְּסוּק בְּעֵבֵדָה שֶׁקוֹדֵם כָּל אוֹמְרִים אֶת הַמִּלָּה בְּשִׂמְחָה. "בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ" וְאַחֵר כֵּךְ בְּשִׁלּוּם "וּבְשִׁלּוּם תִּגְבְּלוּ".

2. לְעֵתִים דְּבָרִים קְשִׁים עֲבוּרָנוּ, כְּאֶשֶׁר יֵשׁ שִׁלּוּם, הַדְּבָרִים הָאֵלוּ לֹא רַק שְׁלֵא יִפְרִיעוּ לָנוּ, אֶלְא אֶפִּילוּ יַעֲזְרוּ לָנוּ לְהַצִּילֵנוּ עוֹד יוֹתֵר. אוֹמְרִים בַּפְּסוּק "הִהָרִים וְהַגְּבָעוֹת יִפְצְחוּ לְפָנֶיכֶם רְנָה". הִהָרִים וְהַגְּבָעוֹת שְׁבַדְרָךְ כָּלֵל מְסִתִּירִים, יִפְצְחוּ לְפָנֶיכֶם רְנָה – יִתְחִילוּ לְרַקוֹד – לְעֲזוֹר לָכֶם.

3. כְּאֶשֶׁר יֵשׁ שִׁלּוּם, הַנְּבוֹאוֹת עַל מְשִׁיחַ יִתְגַּשְׁמוּ. רוֹמְזִים לְכַךְ בַּפְּסוּק בְּמִלִּים "וְכָל עֲצֵי הַשָּׁדָה יִמְחֵאוּ כָף". רֵש"י מְסַבֵּר שֶׁזֶּאת כִּיּוֹן שֶׁהַעֲצִים כּוֹלֵם יִנִּיבוּ פְרוֹת, וְזוֹ אַחַת מִהַנְּבוֹאוֹת שֶׁעֲתִידוֹת לְהִתְקִים בְּזְמַן הַגְּאֻלָּה.

(רְאֵה לְקוּטֵי שִׁיחוֹת חֶלֶק ב' עֲמוּד 503)